

KESZTHELYI GYÖRGY

Beszámoló a látszatokról

*Ott volt a három éktelen emelet,
ahol a Mont Blanc, vagy az Everest,
egy átjáró ösvényen élt, majd halt a koldus.
A pincében egzotikus mocsár,
óvóhely, vedrek és szirénaüvöltés,
kietlen térben hatalmas vízcsap,
térdig érő fekete szérum,
ezer szúnyog fején ezer véres kalap,
ötvenöt évvel Krisztus után.*

*Krisztus után kétezer-tíz évvel
gyarapodott az állatsereglet,
más névvel, más számokkal látták el
a másik sziklaüreg bejáratát.
Libák, tyúkok, feltekert drótkerítések
nőttek a lugasban – kivágták a fát,
hogyan legyen több hely, vályú, itató.*

*Krisztus után egy időszámításban
saját magammal alkudozom,
hogyan merre tovább és mit menniért.
(anyám betartotta, amit megígért) –
minden anyák napján virágos mezővel
borít el a hatalmas ráfizetés,
csellengék eldőlt és süllyedő kőlapok,
fekete márványkapuk között.
Éjszaka már egy örülten tomboló teliholdat
várok a konyha nyitott ablakában –
többnyire néma, iszapos meder az ég,
a tanácstalanság mutatójára
keletre tájolja be az északra fekvő főteret.
A templomban hideg Isten gubbaszt,
a kockaköveken zsidvászár, hangzavar.*

KESZTHELYI GYÖRGY (1955, Kolozsvár) költő, író. Verset és prózát ír, grafikai munkákat, olajfestményeket is készít. Kötetei: két verseskötet a MEK-en, Lélekzárka (kisregény, Bookart, 2014), Lódenes embermadár (versek, Kriterion, 2015).

Amikor semmi sehol

Nincs bocsánat, pardon, nincs másképp akartam.
Csapkod a zápor – csak ingerült ég van,
csúszol és mászol sáros térdrel, tenyérrel,
átszellemlétséged ott fekszik hason,
mint egy önkéntes, elesett haltetem.
Íme a bőség és egészség összefoglalt terhe,
másod-, harmadnapra szóló ígérete.
És ne feledd: ez még csak a kezdet.

Az égből manna nem hull csak úgy, találomra,
de körülvesznek a megszentelt plasztikhordók,
krómozott csapokkal ellátott létbiztosítások,
célok, irányok, meg ne érintsd, meg ne kóstold őket,
mert felharsan a mindenható kürtszó, a riadó.
Csak tolakodj veszettül, csodákat csorgass kanisztereidbe,
amelyekben még hosszú évekig érleled ellentéteid.
Ájtatos széthullások – fortyognak, mint a must,
mert az égig érő hegyek
urai így akarják.

Alattam-felettem nincs semmiféle Isten –
egy töredéke kis kuckóban él,
meghúzza magát félretett dolgaim között.
Nem kutatom, mert minek? Én itt, ő valahol bennem,
mint lexikonban egy számozatlan paragrafus
az ismétlések egymásutánjában.
Egyébként csak egy hitvány fickó vagyok,
talán még annál is kevesebb.
Ezért nem kúszom térden ájtatosan,
csak szemmel tartom őt és másokat,
itt vannak, nem is tudom, hol,
mégis naponta látom a kéz- és lábnyomokat.
Reggeltől estig tüdőre szívom a szürke füstöket,
Új Világ és Rend – hallom a birkalogikát.
Ez sem érdekel. Másszatok egymásra nyakig reményben
mint hatványozott, hibás egyenletek –
kerti törpék – itt a helyetek –
közösüljetek.

*Meztelenül járok, akár a süket nesztelenség,
fekete kámzsák nyüzsgönek körülöttem
és röpködnek a fenyegető égen.
Törtszámok egésze, bölcs látomás,
semmi sincs, mégis minden lenni látszik
valamiképp, mint a szorzótábla,
a véglegesség csipetnyi zsenialitása.
Lángeszék lobognak. Osztunk és szorzunk,
összeadjuk, majd kivonjuk önmagunkat,
hátha mégis diadalmasabb
az az összevissza, az a szerteszt... (?)
[meg nem fejtjük soha a szimmetriák
rejtett rendszerét.]*

Resurrection

*Rendszerint a megszokott módon kezdődik,
már vasárnap, a templomból kijövet
tudható volt, hogy újjászületik,
porban, sárban, csúcsforgalomban,
törekvések és kerülőutak között.*

*A hét első megbélyegzett órájában
mintha csak egy eszelős poroszló kopogna,
kutat, guberál, majd betántorog a koraszülött
reggel, káromkodva követeli jussát,
egyetlen rongyos igazság van,
az is az övé.*

*Hiába indultam egyirányú jeggyel,
a szerelvény megáll, vissza kell térnem,
várótermeken át, lassan és kimerően,
párolog rajtam az esőkabát.
Ez itt egy olcsó parkoló,
szünet van, hosszú hatásszünet.*

*Az első emelet egyik sérült ablakán
betekint az aszfaltudvar foglya,
örökzöld, akár egy télifa,
magasabbra nőtt már, mint a foltos tűzfal.*

*A lépcsősor tetején állok, gyűjtanám
az első gyertyákat, néhány csillagszórót,
de nyár van, elkönyvelem, bevilágítanak
a délebed vakító fényei. Csatlakozni kell,
száradok, fuldoklom, mint partra lökött hal,
figyelem a legfelső emeletről a pincébe csüngő,
acélhuzalból font, rozsdás köldökzsinórt.*

Visszajátszott operett

*Úgy jöttem ide, recsegő szekéren,
beszippantott a mutatványosbódé,
fedélzet lettem, szakadt vitorla,
ilyen a szerep: vagy elnyel a tenger,
vagy széttépnek a falánk elméletek.
Mondta már valaki egyszer: ecce ember.
Meg azt is, hogy ő már többet nem tehet.*

*Összecsapnék egy félig-víg operettet,
kit érdekelne igény, esztétika?
Legyen az egész csendes, ünnepélyes,
pár tömör replika – összehangolódna
minden úgy, ahogy elvárt, elfogadható...
rágódik az ízlés, ott ül az utcasarkon,
mint hűtőben az olajos serpenyő.*

*Éneklő halak, rejtett baritonok,
foltozott csókok árkon-bokrai,
égzengéskor mindig forróbb a fölény,
völgyek és dombok, hegycsúcsok illata...
de képtelenség már számon tartani,
mikor süllyed föld mélyére a lift,
mikor szállnak el a kosztümös madarak.*